INTERNAȚIONALII NOȘTRI ÎN INTIMITATE...

DUMITRIU II ÎN DECORUL DE BASM AL TIMIȘULUI DE SUS

Acceleratele nu opresc în Timișul de Sus. La Predeal l-am schimbat pe „209" cu un personal remorcat de o splendidă locomotivă electrică purtînd marca marii uzine craiovene. Zece minute mai tîrziu ne îndreptam spre pavilioanele Ministerului Sănătății. Îl căutam pe copilul teribil al Giuleștiului, pe jucătorul care, prin două-trei faze al căror prim solist era, culca la pămînt o întreagă echipă de vedete. De fapt, Dumitriu II recunoaște că va rămîne omul celor cîteva minute dintr-un meci, dar cele mai incandescente, pentru care spectatorii înfruntă frigul, ploaia sau canicula.

Dumitriu II la Timișul de Sus.

Medicul primar al preventoriului ne indică vila. O vilă micuță, ascunsă în liniște, străjuită din toate părțile de brazi falnici. L-am găsit într-o cameră, cu nr. 7, cuminte (și a fi cuminte aici înseamnă a respecta întocmai prescripțiile medicului, printre care figurează, ca primordială, două-trei ore de repaos absolut, după masa de prinz), întins în pat, în brațe cu „Judecătorul și călăul", cu un tranzistor (pregătit pentru a asculta ultima partidă a campionatului, cea de la Pitești) și cu o revistă „Rebus". Sînt principalele direcții în care-și distribuie atenția.

— Trebuia să vin aici. În București, după ce am ieșit din spital, am stat vreo două săptămîni, dar ce săptămîni: telefoane, televizor, cinematograf, prieteni. Era obositor. Aici e cu totul altfel! O liniște aproape perfectă, un timp excepțional, cel puțin pînă acum. Zile cu dimineți cu aer tare, cu păduri albite de chiciură, cu un cer neverosimil de albastru și cu un soare palid, un adevărat decor de basm.

Am continuat dialogul, căutînd să evităm pe cît posibil fotbalul.

Pe masă un volum de Edgar Allan Poe. Sesizînd direcția privirii, interlocutorul nostru a încercat să ne explice că îi place în mod deosebit să citească povestirile scriitorului american; povestiri cu un iz aparte de aventură și originalitate: că, în genere, de cînd s-a îmbolnăvit, soția îl aprovizionează în fiecare duminică, cu cele mai noi apariții de literatură universală.

— Îmi omor timpul și cu rebusul. De fapt dezlegarea cuvintelor încrucișate s-a transformat în pasiune. Mă enervează însă careurile „De la lume adunate"... Sînt cumplit de grele...

Și, după aproape o oră de discuții, destul de contrariat:

— Nu mă întrebați nimic despre fotbal?...

Fără să spunem ceva s-a dezlănțuit, cu oarecare tristețe în glas. Căuta să ne convingă că Rapidul actual nu-și merită soarta, că Dan nu trebuia suspendat pentru atît de mult timp („i-ar fi fost suficiente 4—5 etape, după meciul de la Belgrad..."), că numai cu Dinu în formă nu se poate face mare lucru, că nu înțelege cum de Neagu rateză atît de mult, că are încredere în echipă și că, sigur, în retur va urca în clasament...

— Eu nu-i voi putea ajuta cu nimic. Sper să-mi reiau locul alături de Năsturescu, Dumitru, Codreanu în viitorul campionat. Nu pot să mă grăbesc...

Specificînd totuși că, dacă Rapidul va veni la Predeal, pe perioada de iarnă, va fi și el prezent acolo, alături de băieți. Măcar cu încurajările.

Peste Timiș se lăsa înserarea. Și un ger aspru.

— Și timpul ăsta care trece atît de greu!...

L. DUMITRESCU

DE NECREZUT, ȘI TOTUȘI ADEVĂRAT! MOCANU, LA PRIMUL INTERVIU!

Înaintea meciului Politehnica — Petrolul, antrenorul Ilie Oană ne-a lăudat mult, la Iași, pe jucătorul său, Mocanu. **„De o conștiinciozitate și conduită exemplare"**, accentua vechiul antrenor petrolist.

Ilie Oană ne-a dat astfel ideea unui interviu cu internaționalul Mihai Mocanu. Iată-ne, în acest scop, la Ploiești, fără să știm ce surpriză ne așteaptă.

— Interviu cu mine?, ne-a întîmpinat foarte mirat fundașul ploieștean.

— De ce te surprinde atît de mult?

— Fiindcă joc de cinci ani în Divizia națională A și am îmbrăcat de 18 ori pînă acum tricoul echipei naționale, dar nici un ziarist nu mi-a luat vreun interviu. M-am întrebat de multe ori de ce oare sînt ocolit, dar am preferat să mă rețin și să citesc în presă despre alți colegi.

Iată, deci, o mărturisire de care întîi te îndoiești și apoi o admiți la insistența interlocutorului. Fiindcă aproape sigur este, așa cum spune Mocanu, ne-am gîndit să-l prezentăm biografic cititorilor noștri.

De baștină constănțean, micuțul Mihai Mocanu a părăsit într-o zi terenul viran și mingea de cauciuc. Avea numai 8 ani. Vărul său, Valeraș („A fost mai talentat decît mine, dar făcînd din fotbal numai un divertisment, s-a limitat ulterior, doar la o echipă modestă, Electrica Constanța"), l-a dus cu el, la secția de pitici a clubului Locomotiva. **„Mă simteam neocrotit la Locomotiva între ceilalți sportivi, cu toții de 10—12 ani. Nea Gică Bozambo, antrenorul, mă povățuia să vin cu regularitate la antrenament căci titularizarea** (nu mă prea folosea în echipă) **va veni firesc mai tîrziu, o dată cu vîrsta. Dar fotbalul nu avea pe vremea aceea nici un sens precis pentru mine, mă plictiseam privind la ceilalți care jucau, așa că peste puțin timp am schimbat fotbalul organizat cu zburdălnicia necontrolată. Copilăria mă chema la pescuit, mă împingea în valurile mării, mă trimetea pe vaporașele de coastă, printre marinarii care mă îndrăgeau. Fotbal jucam cu totul întîmplător, mai ales că școala îmi impunea destule restricții. Mai tîrziu, mult mai tîrziu, la 15 ani și jumătate, m-am întîlnit cu fotbalul adevărat. Intrasem la școala profesională din Cîmpina și colegii cu care jucam în curtea școlii, nu s-au lăsat pînă nu m-au prezentat antrenorului Constantin Vișeg de la echipa de juniori locală, Rafinăria IV.**

— Și apoi?

— Și am jucat aici două campionate. Paralel, jucam în competiții oficiale, volei și handbal, făceam gimnastică de performanță, alergam la secția de atletism „suta" în 11,9. Era ca și cum ar fi trebuit să țin mai multe mere într-o singură mînă, în care nu încăpea de fapt decît unul singur. M-am decis greu. Priceperea, omenia, tactul antrenorului Vișeg, au învins și în cele din urmă m-am lăsat convins să iau fotbalul în serios. Deși cîteodată juram să nu mai calc pe la teren.

— Cînd?

— Cînd antrenorul mă obliga să execut antrenamente întregi descălțat de gheata stîngă pentru a mă determina să folosesc și piciorul drept pe care eu îl evitam sistematic.

După terminarea școlii, înapoi la Constanța, unde am jucat la Electrica (regiune) și Portul (Divizia B). În 1962 m-am înscris la o școală de maiștri din Făgăraș și antrenorul Lengheriu m-a introdus în echipa sa, Chimia. După un an, antrenorul Ilie Oană, văzîndu-mă la trialurile echipei de tineret, m-a adus la Petrolul. Dar despre „perioada Petrolul" nu mai comentez. Las marele public să facă el acest lucru.

— Totuși, am intervenit, marele public ar dori probabil să afle: ce v-a determinat să schimbați postul de extremă pe care ati debutat, cu cel de fundaș?

— M-au determinat alții s-o fac, cu tot regretul pe care-l mai încerc și astăzi. Primul antrenor care m-a obligat să joc fundaș, a fost Humis, într-un meci Progresul Brăila — Portul Constanța. Se întîmpla prin 1962.

— Cine credeți că va îmbrăca tricoul tricolor cu nr. 4, după „stingerea" tandemului Mocanu-Deleanu?

— Broșovschi, dar va depinde numai de el.

— Ce părere aveți despre exagerările comise de unii jucători în privința nerespectării vieții sportive?

— Greșelile se plătesc. Eu însumi am plătit scump nopțile pierdute și paharele înșirate pe masă în perioada 1964—65, cînd de altfel făceam tușă din greu, la Petrolul. Pînă cînd, într-o zi, antrenorul Oană m-a pus să aleg. Și am ales fotbalul.

— Care sînt adversarii direcți ce v-au incomodat cel mai serios?

— Callaghan (Liverpool) **și Pîrcălab.**

— Cu ce echipă „țineți", evident, în afara Petrolului?

— Cu Farul. Deși publicul constănțean mă apostrofează ori de cîte ori joc la Constanța, eu mi-am lăsat inima în orașul natal unde doresc, de altfel, să-mi încheie activitatea de fotbalist.

— Care credeți că este explicația rezultatelor slabe ale fotbaliștilor noștri, în meciurile oficiale?

Mocanu reflectează un moment ridicînd paharul (al doilea și ultimul) cu Murfatlar. Îi privește, zîmbind, culoarea de frunză veștedă, îl întinde apoi, cu înțeles:

— Noroc și succes!

— Noroc și succes, Mocanule!

Ion CUPEN

ORELE DE REGRET ALE PORTARULUI COMAN

În drumul dinamoviștilor spre Londra, *o escală binevenită la* Viena. *În modernа aerogară, a cărei acustică perfectă te invită să-ți amintești melodia nemuritoare* a Wienner Walzerului, șoapta lui Coman capătă inflexiuni stranii, de ciudă și durere, de ambiție și îndoială.

„Nu mi-a plăcut niciodată izolarea, simt întotdeauna nevoia de a fi înconjurat de prieteni. Această dorință mi s-a accentuat de cînd am plecat de la F.C.Argeș, din mijlocul foștilor mei coechipieri unde am cunoscut cele mai mari bucurii ale scurtei mele cariere de fotbalist. Să vă spun sincer, regretele acestei despărțiri nu m-au părăsit încă... Vă mai amintiți debutul meu ca internațional? Trebuie să vi-l reamintiți, am fost doar, împreună, la Cracovia, în toamna trecută. Nu-i așa că am apărat bine? Și acum... Acum sînt socotit „țapul ispășitor" al înfrîngerii de la Lisabona, scos din lotul reprezentativ iar la noua mea echipă sînt rezervă! Nu fug de răspundere, dar nu înțeleg să fiu socotit singurul răspunzător al unui eșec la care au contribuit mai mulți. Nu fug de concurență. Și îl stimez pe nea Ilie Datcu pentru seriozitatea, sportivitatea și dăruirea sa. Nu mă pot însă împăca cu rolul de secundant. În unele zile îmi vine să mușc gazonul de ciudă, să frîng barele porții sub forța pe care o simt gata să irumpă din mine. Sînt tînăr, am abia 22 de ani și mă doare, ca un junghi, această scurgere a timpului care-mi toarnă în suflet îndoiala: nu sînt capabil să înving și să-i conving pe toți că Narcis Coman este unul din cei mai buni portari ai României?

Poate că nu credeți, dar nu sînt înșelat și nici delăsător. Pentru mine nu există plăcere mai mare decît orele de antrenament, neastîmpărata vînătoare după „pasărea cerului", această miraculoasă minge de fotbal. Să nu rîdeți de mine, dar adolescent fiind și destul de înalt pentru vîrsta mea, mă vedeam în vis ca un adevărat Păsărilă din basmele copilăriei, agățînd această „pasăre" din zbor...

Trăiesc acum primele momente dureroase din cariera mea, prima confruntare, dură, dintre vis și realitate. Și uneori îmi înec amarul într-un pahar... Nu-i bine, știu că nu-i bine! Acum cîtva timp a fost și tata la mine, a venit special de la Giurgiu. Îl cunoașteți pe tata? E mai înalt și mai voinic decît mine, dar nu de asta îl respect, mai mult ca orice pe lume, ci pentru faptul că m-a vrut întotdeauna un om pe picioarele lui și pe care nimeni să nu-l poată vorbi de rău. Și să știți că mi-e tare greu, departe de ai mei...

Dar am să înving, pentru că am doar 22 de ani, pentru că mai sînt destul care cred cu tărie în talentul meu și pentru că eu însumi îmi voi smulge orice buruiană a îndoielii!"

★

Reporterul n-a intervenit pentru a întrerupe acest flux al sincerității, pentru că a intuit în el un monolog al speranței. Și, pentru că subsemnatul credeă și el, cu sinceritate, în destinul frumos al acestui tînăr jucător, cel mai talentat dintre apărătorii buturilor din țara noastră. Dar cînd se va decide Narcis Coman să se îndrepte? Totul depinde de el.

— p. sl. —